

Publicerad 2014-01-11 22:02 av bothsides

En filosofisk kortnovell om ansvar och att växa upp.

Bottna

Vatten har alltid skrämt mig – grönt, blått, turkost, genomskinligt och svart. Jag vågar inte sätta ner fötterna för att se om jag bottnar eller inte, för tänk så skiljer det inte två centimeter som det brukar göra, utan tre meter. Jag kan inte titta ner för att urskilja djupet, kan inte använda några sinnen förutom känslan för att känna djupet. När jag var liten och djupdök för att kvalificera mig för ett simmärke, var jag tvungen att hämta röda ringar på botten flera gånger. Lyckligtvis rörde det sig om en bassängbotten, och jag insisterade alltjämt på att denna bassängbotten var tvungen att vara ljus. Hur som helst vågade jag aldrig blicka framåt i bassängen när jag väl var nere på tre meters djup. Att se vattnet bli svartare, linjerna som finns på bassängbotten bli suddigare, ljuset från solen eller från lamporna i taket bli allt mörkare, satte igång en kraft ångestattack. Som om att något med flera tanduppsättningar jagade mig, simmade jag upp mot ytan i en hastighet som jag skulle vinna guld med i ett OS-lopp med. Vettskrämd kom jag upp till ytan med ringen i en hand som var stel av skräck – jag var tvungen att hålla fast vid den där ringen – och till en mamma och en siminstruktör framför mig. De log brett mot mig, gratulerade mig för mitt mod och bockade av att jag hade kvalificerat mig för att få kryssa i maximalt antal poäng för djupdykning i guldmagistern-häftet.

Ibland står jag i en varm dusch och tvättar håret efter en lång dag i skolan. Plötsligt, från ingenstans, kommer tanken: ”Nej, vad händer om avloppet går sönder och det blir en översvämning, som i Titanic, här i badrummet? Vattnet kommer vara helt svart, så mörkt kommer det vara! Jag kommer kvävas till döds, av syrebrist eller att av mina lungor fylls med vatten. Nej, så hemskt!” Sen piper alarmet: Det är dags att tvätta ur hårmasken.

Då och då ser jag bilder av Bora Bora, Hawaii, Tahiti och dyliknande paradisställen. De kritvita stränderna, de exotiska frukterna, den behagliga värmen, ett ändlöst turkost hav... Där slutar paradisesbeskrivningen, enligt mig. Precis före horisontlinjen skiftar det ljust turkosa, det azurfärgade, grunda havet till ett mörkblått, nästintill svart, bottenlöst hav. Någonstans slutar det vara grunt. Plötsligt befinner vi oss i ett mörkt hav där vågorna slår kraftigt mot oss medan våra fötter lönlöst försöker bottna, och långsamt inser vi att vi själva har drivit ut hit, av egen fri vilja, för det är ju det man kan göra när man är stor. Man bottnar var man är.

Vi får lära oss att vi inte behöver någon mamma eller pappa som håller vår hand, ingen kompis som uppmuntrar oss, ingen livlina att dra i om det blir för svårt. Vi får lära oss att detta är en resa som bara vi kan göra. Vi ska omfamna nuet, njuta av det vi har för stunden och carpe diem. Det ultimata rådet är att flyta på vågorna, medan havsbrisen smeker våra kroppar som vänds mot himlen, medan det tumlande vattnet under oss stryker sig mot våra kroppar som vi ger till vattnet, och det ändlösa havet viskar sin melodi i våra öron. Det är då som vi ska slappna av och efter en stund simma vidare. Därför simmar jag nu, vettskrämd och med en panik så stor att den inte kommer ut någonstans. Man skulle kunna missta mig för en pensionerad dam som simmar lugnt i motionsbanan och bannar barn som stör hennes fridfulla simtur. Jag ser så lugn, så samlad ut. Den panik som finns inom mig, kan ingen se. När som helst kan havet bli mörkare, djupet under mig bli djupare, varelsena som lurar vid botten komma upp till ytan och solen sluta skina på vågorna.

Därför gör jag, precis som jag gjorde när jag tävlingssimmade för första och sista gången; jag sträcker på nacken som en svan, men den här gången tittar jag upp i den ständigt växlande himlen, för att jag är rädd för vad som finns framför mig. Hur hamnade jag här?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren bothsides med Poeter.se id #44476 innehar upphovsrätten